

Gemensamma brottsutredningsgrupper inom EU

Sammanfattning

I detta betänkande behandlar utskottet regeringens proposition 2003/04:4 Gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar.

I propositionen föreslås att det införs en lag om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar och en ändring i sekretesslagen (1980:100). Lagstiftningen syftar till att Sverige skall leva upp till åtagandet i det inom EU antagna rambeslutet om gemensamma utredningsgrupper.

Utskottet föreslår att riksdagen antar regeringens förslag med en språklig omarbetning av en paragraf i den nya lagen.

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

Gemensamma brottsutredningsgrupper inom EU m.m.

Riksdagen antar regeringens förslag till

- a) lag om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar, dock med den ändringen att 3 § ges den lydelse som utskottet föreslår i bilaga 3, och
- b) lag om ändring i sekretesslagen (1980:100).

Därmed bifaller riksdagen delvis proposition 2003/04:4.

Stockholm den 9 december 2003

På justitieutskottets vägnar

Susanne Eberstein

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Susanne Eberstein (s), Alice Åström (v), Margareta Sandgren (s), Lennart Nilsson (s), Helena Zakariasén (s), Elisebeht Markström (s), Jeppe Johnsson (m), Yilmaz Kerimo (s), Torkild Strandberg (fp), Johan Linander (c), Göran Norlander (s), Cecilia Magnusson (m), Joe Frans (s), Leif Björnlod (mp), Hillevi Engström (m), Karin Granbom (fp) och Peter Althin (kd).

Redogörelse för ärendet

Bakgrund

Europeiska rådet uppmanade medlemsstaterna vid sitt möte i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 att utan dröjsmål se till att förutsättningar skapades för att kunna inrätta gemensamma utredningsgrupper (slutsats nr 43).

I slutet av maj 2000 antog rådet för rättsliga och inrikes frågor en konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (EGT C 197, 12.7.2000, s. 1). I artikel 13 i konventionen finns bestämmelser om gemensamma utredningsgrupper och i artiklarna 15 och 16 regleras det straff- och civilrättsliga ansvaret när tjänstemän från en medlemsstat är verksamma på en annan medlemsstats territorium. Konventionen träder i kraft när åtta medlemsstater har tillträtt konventionen. Hittills har endast några få medlemsstater tillträtt konventionen.

Terrorattackerna i USA den 11 september 2001 aktualiserade behovet av att snabbt förbättra det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna inom EU. En åtgärd i denna riktning är att skapa förutsättningar för att kunna inrätta gemensamma utredningsgrupper. Mot den bakgrunden tog Belgien, Frankrike, Spanien och Förenade Kungariket den 19 september 2001 initiativ till ett rambeslut om gemensamma utredningsgrupper. Europaparlamentet godkände i ett yttrande den 13 november 2001 förslaget till rambeslut (A5-0369/2001).

Den 29 november 2001 överlämnade regeringen en proposition till riksdagen om antagande av ett rambeslut om gemensamma utredningsgrupper (prop. 2001/02:71). Riksdagen godkände i februari 2002 det i propositionen intagna utkastet till rambeslut (bet. 2001/02:JuU15, rskr. 2001/02:151). Rådet för rättsliga och inrikes frågor antog rambeslutet den 13 juni 2002 (EGT L 162, 20.6.2002, s. 1). De materiella bestämmelserna i rambeslutet är i sak identiska med artiklarna 13, 15 och 16 i den ovan nämnda konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Rambeslutet innebär att genomförandet av dessa artiklar i konventionen tidigareläggs. Rambeslutet finns i *bilaga 4*.

Ärendet och dess beredning

I propositionen behandlas förslagen i promemorian Gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar. Promemorian har remissbehandlats. En sammanställning över remissyttrandena finns tillgänglig i Justitiedepartementet (dnr Ju2002/6799/L5).

Lagrådet har förordat att några av bestämmelserna i den remitterade lagtexten ändras. Regeringen har i huvudsak beaktat Lagrådets synpunkter.

Regeringens lagförslag finns i *bilaga 2*.

Propositionens huvudsakliga innehåll

Rådet för rättsliga och inrikes frågor inom Europeiska unionen antog den 13 juni 2002 ett rambeslut om gemensamma utredningsgrupper (EGT L 162, 20.6.2002, s. 1). Rambeslutet innehåller bestämmelser om inrättandet av gemensamma utredningsgrupper och om deras verksamhet. Behöriga myndigheter i två eller flera medlemsstater får genom en överenskommelse inrätta en gemensam utredningsgrupp för brottsutredningar i en eller flera av de medlemsstater som inrättar gruppen. De medlemsstater som inrättar gruppen beslutar om gruppens sammansättning, syfte och varaktighet. Gruppen skall arbeta i enlighet med gällande lag i den medlemsstat på vars territorium den verkar. Rambeslutet är inte tänkt att påverka det informella samarbete som sker i dag med andra stater – ett samarbete som till sin utformning är att likna vid gemensamma utredningsgrupper.

I propositionen föreslås en ny lag om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar och en ändring i sekretesslagen (1980:100). Lagstiftningen syftar till att Sverige skall leva upp till åtagandet i det nämnda rambeslutet.

Lagförslagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2004.

Utskottets överväganden

Gemensamma brottsutredningsgrupper inom EU m.m.

Utskottets förslag i korthet

Utskottet tillstyrker regeringens förslag.

Under senare år har ett flertal åtgärder vidtagits inom EU för att underlätta och förbättra bekämpningen av gränsöverskridande brottslighet. Det arbetet intensifierades efter terrordåden i USA den 11 september 2001. Initiativet till det nu aktuella rambeslutet togs en kort tid efter de terrordåden i syfte att – i avvaktan på att konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater träder i kraft – skapa förutsättningar för att inrätta gemensamma utredningsgrupper.

En gemensam utredningsgrupp, som kan bestå av tjänstemän från brottsutredande myndigheter från två eller flera medlemsstater, har enligt rambeslutet till uppgift att under en begränsad tid utreda viss brottslighet som har anknytning till de medlemsstater som inrättat gruppen. – Redan i dag samarbetar t.ex. svenska åklagare och poliser med företrädare för andra staters brottsutredande myndigheter i olika grupper som är mer eller mindre löst sammanhållna. Det samarbetet är oreglerat och sker helt informellt. Om en sådan grupp befinner sig och agerar på svenskt territorium sker det enligt svenska förundersökningsregler. Rambeslutet påverkar inte det samarbetet.

Vad som särskiljer en gemensam utredningsgrupp från övriga samarbetsformer inom EU är att en utredningsgrupp är operativ. Genom utredningsgruppens arbete samordnas en eller flera konkreta brottsutredningar i medlemsstaterna enligt de regler och befogenheter som gäller i respektive medlemsstat. Under utredningsgruppens ledare kan ett flertal olika konkreta utredningsåtgärder vidtas. En annan skillnad är att en gemensam utredningsgrupp skall verka under en bestämd tidsperiod, dvs. den är inte permanent.

Rambeslutet innebär att samarbetet mellan brottsutredande myndigheter inom EU i viss mån formaliseras när en gemensam utredningsgrupp inrättas med stöd av rambeslutet. Att en gemensam utredningsgrupp inrättas med stöd av rambeslutet medför vissa särskilda rättsverkningar. Särskilda regler finns för hur utredningsåtgärder i Sverige får begäras och vidtas. Vidare regleras hur uppgifter som tillhandahålls den gemensamma utredningsgruppen får användas. Därtill finns bl.a. en särskild regel om att tjänstemän som är verk samma i en annan medlemsstat skall likställas med tjänstemän från den staten när det gäller brott som de utsätts för eller begår. Inrättandet av en gemensam utredningsgrupp med stöd av rambeslutets bestämmelser kräver därför lagstiftning, framför allt för att särskilja gruppens arbete från det ovan redovisade informella samarbetet, men också för att t.ex. klargöra vem som skall vara behörig att ingå en överenskommelse om att inrätta en gemensam utred-

ningsgrupp. – Rambeslutet upphör att gälla den dag konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater har trätt i kraft i samtliga medlemsstater.

Utskottet delar regeringens uppfattning rörande lagstiftningsbehovet och tillstyrker regeringens förslag med en språklig omarbetning av 3 § i den föreslagna lagen om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

Proposition 2003/04:4 Gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar:

Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar och
2. lag om ändring i sekretesslagen (1980:100).

BILAGA 2

Regeringens lagförslag

2.1 Förslag till lag om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar

Härigenom föreskrivs följande.

Tillämpningsområde

1 § Denna lag gäller för sådana gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar som inrättas mellan myndigheter i Sverige och myndigheter i en eller flera medlemsstater i Europeiska unionen med stöd av rådets rambeslut 2002/465/RIF av den 13 juni 2002 om gemensamma utredningsgrupper¹.

Inrättande av en gemensam utredningsgrupp

2 § En gemensam utredningsgrupp skall inrättas för ett särskilt syfte och för en begränsad tid.

3 § Om förundersökning pågår i Sverige avseende den brottslighet som den gemensamma utredningsgruppen skall utreda får en överenskommelse om att inrätta en gemensam utredningsgrupp ingås av den åklagare eller myndighet som leder förundersökningen.

Om det inte pågår eller inleds någon svensk förundersökning avseende den brottslighet som den gemensamma utredningsgruppen skall utreda får en överenskommelse om att inrätta en gemensam utredningsgrupp ingås av följande myndigheter:

1. Riksåklagaren eller den åklagarmyndighet som Riksåklagaren bestämmer,
2. Rikspolisstyrelsen eller den polismyndighet som Rikspolisstyrelsen bestämmer,
3. Tullverket, eller
4. Kustbevakningen.

Av överenskommelsen skall det framgå vilka tjänstemän som ingår i den gemensamma utredningsgruppen och under vilken tid gruppen skall vara verksam.

Utredningsåtgärder i Sverige

4 § Om det för den gemensamma utredningsgruppens arbete krävs att en utredningsåtgärd vidtas i Sverige och åtgärden inte kan utföras inom ramen för en pågående svensk förundersökning, får en svensk tjänsteman som ingår i utredningsgruppen ansöka om åtgärden. I fråga om en sådan

¹ EGT L 162, 20.6.2002, s. 1 (Celex 32002F0465).

ansökan tillämpas lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål på motsvarande sätt som om ansökningen hade gjorts av en utländsk myndighet. Ansökningen skall göras direkt hos en åklagare eller domstol som är behörig enligt den lagen.

Villkor för användning av uppgifter m.m.

5 § Har en svensk myndighet fått uppgifter genom en gemensam utredningsgrupp som inrättats med stöd av denna lag och innehåller rambeslutet villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifterna skall myndigheten följa villkoren oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

6 § Överlämnande av uppgifter eller bevisning från en svensk myndighet till en gemensam utredningsgrupp som inrättats med stöd av denna lag får i enskilda fall förenas med villkor som är nödvändiga av hänsyn till enskilds rätt eller som är nödvändiga från allmän synpunkt.

Villkor som avses i första stycket får inte ställas upp om de strider mot rambeslutet.

7 § Den svenska myndighet som överlämnat uppgifter eller bevisning och ställt villkor enligt 6 § får på begäran av en myndighet i den andra staten medge undantag från villkoret. Detsamma gäller i fråga om villkor som följer direkt av rambeslutet.

Skadestånd

8 § Om en utländsk tjänsteman utför uppgifter i en gemensam utredningsgrupp i Sverige, skall svenska staten i stället för den utländska myndigheten eller tjänstemannen ersätta skada som uppkommer i samband med den gemensamma utredningsgruppens verksamhet i Sverige och för vilken den utländska myndigheten eller tjänstemannen skulle ha varit skadeståndsskyldig om svensk lag varit tillämplig på dem. Svenska staten skall dock inte ersätta skada som drabbar den utländska myndigheten eller tjänstemannen.

9 § Bestämmelser om svenska statens skyldighet att ersätta skador som svenska tjänstemän vållar skall inte vara tillämpliga när skadorna vållas i en annan stat i samband med den verksamhet som en gemensam utredningsgrupp utför i den staten.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.

2.2 Förslag till lag om ändring i sekretesslagen (1980:100)

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 4 § sekretesslagen (1980:100)¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

4 §²

Gäller förbud enligt denna lag mot att röja uppgift, får uppgiften inte heller i övrigt utnyttjas utanför den verksamhet i vilken sekretess gäller för uppgiften.

I insiderstrafflagen (2000:1086) finns bestämmelser om förbud att utnyttja eller röja vissa uppgifter som är ägnade att väsentligt påverka kursen på finansiella instrument.

Bestämmelser som begränsar möjligheten att utnyttja vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål, lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete, lagen (2000:344) om Schengens informationssystem *samt* lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete.

Bestämmelser som begränsar möjligheten att utnyttja vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål, lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete, lagen (2000:344) om Schengens informationssystem, *lagen* (2000:1219) om internationellt tullsamarbete *samt lagen* (2003:000) *om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.

¹ Lagen omtryckt 1992:1474.

² Senaste lydelse 2000:1221.

BILAGA 3

Utskottets lagförslag

Utskottets förslag till ändring i regeringens förslag till lag om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar

*Regeringens förslag**Utskottets förslag*

3 §

Om förundersökning pågår i Sverige avseende den brottslighet som den gemensamma utredningsgruppen skall utreda får en överenskommelse om att inrätta en gemensam utredningsgrupp ingås av den åklagare eller myndighet som leder förundersökningen.

Om det inte pågår eller inleds någon svensk förundersökning avseende den brottslighet som den gemensamma utredningsgruppen skall utreda får en överenskommelse om att inrätta en gemensam utredningsgrupp ingås av följande myndigheter:

1. Riksåklagaren eller den åklagarmyndighet som Riksåklagaren bestämmer,
2. Rikspolisstyrelsen eller den polismyndighet som Rikspolisstyrelsen bestämmer,
3. Tullverket, eller
4. Kustbevakningen.

Av överenskommelsen skall det framgå vilka tjänstemän som ingår i den gemensamma utredningsgruppen och under vilken tid gruppen skall vara verksam.

En överenskommelse om att inrätta en gemensam utredningsgrupp får, om förundersökning pågår i Sverige avseende brottslighet som gruppen skall utreda, ingås av den åklagare eller myndighet som leder förundersökningen.

Om en gemensam utredningsgrupp inte kan inrättas med stöd av första stycket får en överenskommelse om att inrätta en sådan grupp ingås av

1. Riksåklagaren eller den åklagarmyndighet som Riksåklagaren bestämmer,
2. Rikspolisstyrelsen eller den polismyndighet som Rikspolisstyrelsen bestämmer,
3. Tullverket, eller
4. Kustbevakningen.

BILAGA 4

EU:s rambeslut om gemensamma utredningsgrupper

**RÅDETS RAMBESLUT 2002/465/RIF
av den 13 juni 2002**

om gemensamma utredningsgrupper¹

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR FATTAT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av initiativet från Konungariket Belgien, Republiken Frankrike, Konungariket Spanien och Förenade kungariket²,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande³, och av följande skäl:

- (1) Ett av unionens mål är att ge medborgarna en hög säkerhetsnivå inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa och detta mål skall uppnås genom förebyggande och bekämpande av brottslighet genom närmare samarbete mellan polismyndigheter, tullmyndigheter och andra behöriga myndigheter i medlemsstaterna, med iakttagande av principerna om mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt av rättsstatsprincipen, vilka utgör grunden för unionen och är gemensamma för medlemsstaterna.
- (2) Europeiska rådet i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 uppmanade till att utan dröjsmål inrätta gemensamma utredningsgrupper i enlighet med fördraget som ett första steg för att bekämpa illegal narkotikahandel, människohandel och terrorism.
- (3) Artikel 13 i konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater⁴, vilken upprättats av rådet i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, innehåller bestämmelser om inrättandet av gemensamma utredningsgrupper och om deras verksamhet.
- (4) Rådet betonar vikten av att alla åtgärder vidtas för att denna konvention skall ratificeras så snart som möjligt och senast under 2002.
- (5) Rådet är medvetet om att det är viktigt att snabbt reagera på Europeiska rådets uppmaning att utan dröjsmål inrätta gemensamma utredningsgrupper.

¹ EGT L 162, 20.6.2002, s. 1

² EGT C 295, 20.10.2001, s. 9.

³ A5-0369/2001.

⁴ EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

- (6) Rådet anser att det är lämpligt att i detta skede, i syfte att bekämpa den internationella brottsligheten så effektivt som möjligt, på unionsnivå anta ett särskilt, rättsligt bindande instrument som skall gälla för gemensamma utredningar av såväl illegal narkotikahandel och människohandel som terrorism.
- (7) Rådet anser att sådana grupper i första hand bör inrättas för att bekämpa brott som begås av terrorister.
- (8) De medlemsstater som inrättar en sådan grupp bör besluta om gruppens sammansättning, syfte och varaktighet.
- (9) De medlemsstater som inrättar en utredningsgrupp bör ha möjlighet att, när det är möjligt och i enlighet med gällande lag, tillåta personer som inte företräder de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna att delta i gruppens verksamhet; sådana personer kan t.ex. vara företrädare för Europol, kommissionen (OLAF) eller företrädare för myndigheter i tredje land, i synnerhet företrädare för de brottsbekämpande myndigheterna i Förenta staterna. I dessa fall bör överenskommelsen om gruppens inrättande omfatta bestämmelser om sådana företrädares rättsliga ansvar.
- (10) En gemensam utredningsgrupp som är verksam inom en medlemsstats territorium bör verka i enlighet med gällande lag i den medlemsstaten.
- (11) Detta rambeslut skall inte påverka tillämpningen av andra befintliga bestämmelser eller arrangemang om inrättandet av gemensamma utredningsgrupper eller om deras verksamhet.

HÄRMED FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Gemensamma utredningsgrupper

1. För ett särskilt syfte och för en begränsad period, som kan förlängas med samtliga parter samtycke, får de behöriga myndigheterna i två eller flera medlemsstater genom ömsesidig överenskommelse inrätta en gemensam utredningsgrupp för brottsutredningar i en eller flera av de medlemsstater som inrättat gruppen. Gruppens sammansättning skall anges i överenskommelsen.

En gemensam utredningsgrupp får i synnerhet inrättas om

- a) en medlemsstats brottsutredningar är komplicerade och krävande och har kopplingar till andra medlemsstater,
- b) flera medlemsstater genomför brottsutredningar där omständigheterna kräver samordnade, gemensamma åtgärder i de berörda medlemsstaterna.

En framställning om att inrätta en gemensam utredningsgrupp får göras av varje berörd medlemsstat. Utredningsgruppen skall inrättas i någon av de medlemsstater där utredningarna förväntas äga rum.

2. Framställningar om att inrätta en gemensam utredningsgrupp skall, förutom de uppgifter som finns angivna i de relevanta bestämmelserna i artikel 14 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål och i artikel 37 i Beneluxfördraget av den 27 juni 1962, i dess ändrade lydelse enligt protokollet av den 11 maj 1974, innehålla förslag till gruppens sammansättning.

3. Den gemensamma utredningsgruppen skall vara verksam på territoriet i de medlemsstater som inrättar gruppen på följande villkor:

- a) Gruppens ledare skall företräda den behöriga myndighet som deltar i brottsutredningar från den medlemsstat där gruppen är verksam. Gruppens ledare skall agera inom gränserna för sin befogenhet enligt nationell lagstiftning.
- b) Gruppen skall vara bunden av lagstiftningen i den medlemsstat där den är verksam. Gruppens medlemmar skall utföra sina uppgifter under ledning av den person som avses i punkt a, med beaktande av de villkor som fastställs av deras egna myndigheter i överenskommelsen om att inrätta gruppen.
- c) Den medlemsstat där gruppen är verksam skall skapa de nödvändiga organisatoriska förutsättningarna för verksamheten.

4. Medlemmar i den gemensamma utredningsgruppen som kommer från andra medlemsstater än den medlemsstat där gruppen är verksam omnämns i detta rambeslut som "avdelade" till gruppen.

5. Avdelade medlemmar i den gemensamma utredningsgruppen skall ha rätt att närvara när utredningsåtgärder vidtas i den medlemsstat där verksamheten äger rum. Emellertid får gruppens ledare av särskilda skäl, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där gruppen är verksam, fatta ett annat beslut.

6. Avdelade medlemmar i den gemensamma utredningsgruppen får, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där gruppen är verksam, av gruppens ledare anförtros vissa utredningsåtgärder om detta har godkänts av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där verksamheten äger rum och i den avdelande medlemsstaten.

7. När det för den gemensamma utredningsgruppens arbete krävs att det vidtas utredningsåtgärder i någon av de medlemsstater som har inrättat gruppen, får personer som avdelats till gruppen av den medlemsstaten begära att deras egna behöriga myndigheter vidtar åtgärderna. Dessa åtgärder skall bedömas i denna medlemsstat på samma villkor som om åtgärderna begärdes i en inhemsk utredning.

8. Om den gemensamma utredningsgruppen behöver hjälp från en annan medlemsstat än de som har inrättat gruppen eller från en tredje stat, får de behöriga myndigheterna i den stat där verksamheten äger rum begära hjälp av de behöriga myndigheterna i den andra berörda staten i enlighet med de relevanta instrumenten eller arrangemangen.

9. En medlem av den gemensamma utredningsgruppen får i enlighet med sitt lands lagstiftning eller inom ramen för sin befogenhet förse den gemensamma gruppen med uppgifter som finns tillgängliga i den medlemsstat som har avdelat honom eller henne för de brottsutredningar som utförs av den gemensamma gruppen.

10. Uppgifter som en medlem eller en avdelad medlem i behörig ordning har erhållit under sitt deltagande i en gemensam utredningsgrupp och som de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter inte på annat sätt har tillgång till, får användas för följande ändamål:

- a) För de ändamål för vilka gruppen inrättats.
- b) Med förbehåll för föregående medgivande av den medlemsstat där informationen har blivit tillgänglig, för att upptäcka, utreda och beivra andra brott. Sådant medgivande får vägras endast om en sådan användning skulle äventyra brottsutredningar i den berörda medlemsstaten eller om medlemsstaten i ett sådant fall skulle kunna vägra ömsesidig rättslig hjälp.
- c) För att förhindra ett överhängande och allvarligt hot mot allmän säkerhet och utan att det påverkar tillämpningen av punkt b om en brottsutredning skulle inledas senare.
- d) För andra ändamål i den mån de medlemsstater som har inrättat gruppen kommer överens om detta.

11. Detta rambeslut skall inte påverka tillämpningen av andra befintliga bestämmelser eller arrangemang om inrättande av gemensamma utredningsgrupper eller deras verksamhet.

12. I den mån de berörda medlemsstaternas lagstiftning eller bestämmelserna i rättsliga instrument som gäller dem emellan medger det, får arrangemang avtalas så att andra personer än företrädare för de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som har inrättat den

gemensamma utredningsgruppen kan delta i gruppens verksamhet. Sådana personer kan till exempel vara tjänstemän i organ som inrättats enligt Fördraget om Europeiska unionen. De rättigheter som medlemmarna eller de avdelade medlemmarna av gruppen får enligt detta rambeslut skall inte gälla för dessa personer såvida inte något annat uttryckligen fastställs i överenskommelsen.

Artikel 2

Tjänstemäns straffrättsliga ansvar

Under sådan verksamhet som avses i artikel 1, skall tjänstemän från en annan medlemsstat än den medlemsstat där verksamheten äger rum likställas med tjänstemän i den stat där verksamheten äger rum när det gäller brott som de utsätts för eller begår.

Artikel 3

Tjänstemäns civilrättsliga ansvar

1. När tjänstemän från en medlemsstat är verksamma i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 1, skall den första medlemsstaten vara ansvarig för skador som dessa kan ha vållat i samband med uppdraget, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat på vars territorium tjänstemännen är verksamma.

2. Den medlemsstat på vars territorium de skador som avses i punkt 1 orsakas skall ersätta skadorna enligt de villkor som gäller för skada som orsakats av dess egna tjänstemän.

3. Den medlemsstat vars tjänstemän har orsakat en person skada på någon annan medlemsstats territorium skall fullt ut ersätta den senare staten för det belopp som denna betalat ut till de skadelidande eller deras rättsinnehavare.

4. Utan att det påverkar rättigheterna gentemot tredje man och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3, skall varje medlemsstat i de fall som nämns i punkt 1 avstå från att kräva ersättning för skador den vållats av en annan medlemsstat.

Artikel 4

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut senast den 1 januari 2003.

2. Medlemsstaterna skall till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser genom vilka deras skyldigheter enligt detta rambeslut införlivas med nationell lagstiftning. På grundval av dessa och andra uppgifter, skall kommissionen

senast den 1 juli 2004 ge in en rapport till rådet om tillämpningen av detta rambeslut. Rådet skall bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har följt detta rambeslut.

Artikel 5

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Det upphör att gälla när konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater har trätt i kraft i samtliga medlemsstater.

Utfärdat i Luxemburg

På rådets vägnar
Ordförande